

Bekendtgørelse og derefter Afventning af en vis Frist, at sælge disse Genstande uden Auktionsdirektørens Mellemkomst, saaledes, at det eventuelle Udbytte tilfalder Personalets Sygefærser. Efter de almindelige Regler vilde jo Udbyttet, som Udbytte af Hittogods, tilfalde Statskassen — men til Genæld er der paalagt Statsbanerne en særlig Forpligtelse, nemlig en Forpligtelse til at tilbagegive Ejeren den paagældende Genstand, naar han tendes eller kan opspørges. Banerne ere altsaa forpligtede til at sætte sig i Bevægelse for at finde Ejeren og tilbagegive ham Genstanden, hvis det lykkes at finde ham. De Regler, her ere nævnte i § 20, skulle dog ikke komme til Anvendelse paa rede Benge, idet der i saa Henseende forholdsvis efter de almindelige Regler for Hittogods. Med disse Bemærkninger skal jeg tilslutte mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje.

Formanden (Sofus Høgsbro): Eksemplarer af Lovforslaget ville blive om-
delte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til
Lov om Tillæg til Sølven af 1ste April
1892.

(Første Behandling findes i Tidenden,
Sp. 892 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg
B. Sp. 33—34).

Der var ikke stillet noget Ændringsfor-
slag uden for Betænkningen.

Lovforslagets Paragraffer samt de stillede
Ændringsforslag fattedes under Forhandling
under et.

Ordføreren (C. Hage): De to af
Udvalget foreslaede Ændringer slutte sig til
de Bemærkninger, som fremkom her i Salen
ved Lovforslagets 1ste Behandling. Æn-
dringsforslaget til § 1 gaar ud paa bestemt
at fastslaa, hvilke Straffe Afslæderen kan
ifalde ved Overtrædelse af de Forskrifter,
der fastsættes med Hensyn til Indladning
o. s. v. af Sprængstoffer og lignende Varer.
Det bestemmes i Overensstemmelse med Sø-
lovens § 292, at saafremt Afslæderen har

kunnet indse, at hans Forhold kunde med-
føre Livsfare for de ombordværende, straffes
han efter nævnte Paragrafs første Stykke
og, hvis hans Forførelse er af mindre gra-
verende Natur, efter Paragraffens 2de
Stykke. Bestemmelsen er efter den ærede
Indenrigsministers Ønske delt i to Punk-
tumer, hvilket er sket af Hensyn til Paa-
talereglerne, idet Overtrædelse af første
Punktum er undergivet justitiel Forfølgning,
medens Overtrædelse af andet Punktum be-
handles som offentlig Politisag. — Hvad
angaar Ændringsforslaget til § 2, da gaar
det ud paa at nedlægge de Bøder, som kunne
idømmes, saaledes at der i Stedet for fra
10—500 Kr. sættes fra 5—200 Kr. Jeg
skal ikke undlade at bemærke, at der maaske
med nogen Føje kunde rejses Tvivl om,
hvorvidt denne Paragraf overhovedet er nød-
vendig. Overtrædelse af de paagældende
Regler, nemlig de Forskrifter, som i Kort-
hed kaldes Søvejsreglerne, medfører nemlig
allerede Straf efter Sølovens § 293, for
saa vidt der paa Grund af Overtrædelsen
virkelig sker Skade. Det kan derimod med
nogen Føje gøres gældende, at naar der
ingen Skade sker, er der ingen særdeles
tvungende Grund til at straffe. Imidlertid
Loven af 21de Juni 1867, som bortfaldt ved
Sølven af 1892, indeholdt Bestemmelse om
Straf paa indtil 200 Kr., og da Regeringen
lægger Vægt paa, at en lignende Bestem-
melse bibeholdes ogsaa for Fremtiden, have
vi ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at
fravaade at forblive paa den hidtidige Vej.
Ved at nedlægge Straffen til som Maximum
at være 200 Kr. have vi da ogsaa oplaget
den samme Straffegrænse, som var fastsat
ved Loven af 1867. De foreslaede Bøder
af 5—200 Kr. ville fremdeles findes at være
overensstemmende med Sølovens § 308,
hvilket turde være i sin Orden. — Dette er
de to Ændringsforslag, som jeg altsaa ind-
stiller til Vedtagelse.

Jeg skal endnu tilføje, at Udvalget har
modtaget en Skrivelse fra „Almindelig dansk
Skibsførerforening af 1874“. Denne Skri-
velse meddeler, at der i den nævnte For-
ening har været afholdt et Møde, hvor det
vedtoges at udtale, at det maatte anses for
ønskeligt, i Stedet for at vedtage Tillæg til
enkelte Paragraffer i Sølven, at arbejde
hen til en Revision af hele Sølven. Jeg
skal i Anledning heraf bemærke, at for saa vidt
det maatte findes rimeligt og formaalsstjen-
ligt paa dette eller hint Punkt at foretage en
Ændring i Sølven, vilde det næppe være
velbegrunder, om man undlod at foretage
saadanne Ændringer af Hensyn til den Al-